ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 12. októbra 2011 *

Vo veci T-224/10,

Association belge des consommateurs test-achats ASBL, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: A. Fratini a F. Filpo, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: N. Khan, A. Antoniadis a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Électricité de France (EDF), so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: pôvodne C. Lazarus, A. Amsellem a A. Fontanille, neskôr C. Lazarus a A. Creus Carreras, advokáti,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutí Komisie K(2009) 9059 a K(2009) 8954 z 12. novembra 2009, jedného, ktorým sa vyhlasuje koncentrácia za zlučiteľnú so spoločným trhom (vec COMP/M.5549 – EDF/Segebel) na základe nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40), a druhého, ktorým sa zamieta návrh príslušných belgických orgánov na čiastočné postúpenie tejto veci v súlade s článkom 9 tohto nariadenia,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory E. Moavero Milanesi (spravodajca), sudcovia N. Wahl a S. Soldevila Fragoso,

tajomník: N. Rosner, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. mája 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa Association belge des consommateurs test-achats ASBL je neziskovým združením, ktorého základným cieľom je ochrana záujmov spotrebiteľov, najmä v Belgicku. Je nezávislá na orgánoch verejnej moci a financovaná svojimi členmi

formou príspevkov. Svojimi 350 000 individuálnymi členmi je najväčším spotrebiteľským združením v Belgicku.

2 V júni 2009 sa žalobkyňa dozvedela, že Électricité de France (EDF) oznámila svoj zámer nadobudnúť výlučnú kontrolu nad Segebel SA (ďalej len „predmetná koncentrácia"), holdingovou spoločnosťou, ktorej jediným aktívom je 51 % účasť v SPE SA, druhom najväčšom hospodárskom subjekte s elektrickou energiou v Belgicku po historickom hospodárskom subjekte Electrabel SA kontrolovanom GDF Suez SA. V okamihu skutkových okolností v prejednávanej veci mala Francúzska republika v držbe 84,6 % akcií EDF. Pokiaľ ide o GDF Suez, táto republika mala minoritnú účasť vo výške 35,91 %. Tieto podiely spravovala Agence des participations de l'État prostredníctvom dvoch rôznych riaditeľstiev.

3 Dňa 23. júna 2009 zaslala žalobkyňa Komisii Európskych spoločenstiev list, v ktorom vyjadrila svoje obavy týkajúce sa predmetnej koncentrácie (ďalej len „list z 23. júna 2009"). Pri tejto príležitosti vyzvala Komisiu, aby analyzovala údajne škodlivé následky prítomnosti Francúzskej republiky medzi akcionármi EDF a GDF Suez na hospodársku súťaž, najmä na belgickom trhu s plynom a elektrickou energiou. Navyše žalobkyňa uviedla, že vzhľadom na to, že predmetná koncentrácia má vplyv na výrobky alebo služby využívané konečnými spotrebiteľmi, želá si byť vypočutá v zmysle článku 11 písm. c) nariadenia Komisie (ES) č. 802/2004 zo 7. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 133, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 88).

4 Komisia žalobkyni 20. júla 2009 odpovedala, že zohľadní jej pripomienky v rámci analýzy predmetnej koncentrácie, ak sa bude táto koncentrácia považovať za koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo.

5 Dňa 23. septembra 2009 EDF oznámila Komisii predmetnú koncentráciu v súlade s nariadením Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40). Dňa 30. septembra 2009 bolo oznámenie o koncentrácii (ďalej len „oznámenie o koncentrácii“) uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 235, s. 26) a vyzývalo dotknuté tretie osoby, aby predložili svoje pripomienky. Žalobkyňa na toto oznámenie nereagovala.

6 V súvislosti s belgickým trhom s elektrickou energiou Autorité belge de concurrence (belgický orgán pre hospodársku súťaž) podal 14. októbra 2009 na Komisiu žiadosť o čiastočné postúpenie predmetnej koncentrácie na základe článku 9 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 139/2004 (ďalej len „žiadosť o postúpenie“).

7 Komisia vykonala analýzu predmetnej koncentrácie zaslaním dotazníka klientom, konkurentom, dodávateľom a profesijným združeniam, ako aj na Commission de régulation de l'électricité et du gaz belge (Komisia pre reguláciu elektriny a plynu) (CREG). Okrem toho záväzky navrhnuté EDF 23. októbra 2009 podliehali testu kompatibility s trhom v rámci konzultácie s 20 rôznymi stranami, najmä s určitými výrobcami a dodávateľmi elektrickej energie, CREG a Autorité belge de concurrence.

8 Dňa 12. novembra 2009 Komisia prijala jednak rozhodnutie K(2009) 8954 (vec COMP/M.5549 – EDF/Segebel) (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí postúpenia“), ktorým zamietla žiadosť príslušných belgických orgánov o čiastočné postúpenie uvedenej veci, a jednak rozhodnutie K(2009) 9059 (vec COMP/M.5549 – EDF/Segebel) (ďalej len „rozhodnutie o povolení“), ktorým vyhlásila zlučiteľnosť predmetnej koncentrácie so spoločným trhom. Rozhodnutie o povolení bolo prijaté na základe článku 6 ods. 1 písm. b) a článku 6 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. V dôsledku záväzkov, ktoré navrhla EDF, v znení zmien a doplnení dospela Komisia k záveru, že z predmetnej koncentrácie už nevyplývajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o jej zlučiteľnosť so spoločným trhom,

a môžu teda byť schválené v rámci fázy postupu kontroly koncentrácií upravenej týmito ustanoveniami (ďalej len „fáza I“) bez toho, aby bolo potrebné začať konanie upravené v článku 6 ods. 1 písm. c) toho istého nariadenia (ďalej len „fáza II“).

9 V rozhodnutí o povolení dospela Komisia k názoru, že iba niektoré trhy s elektrinou a plynom v Belgicku, Francúzsku a Holandsku boli dotknuté v rámci predmetnej koncentrácie. Pokiaľ ide o belgické trhy, išlo po prvé o trh s výrobou elektrickej energie, o veľkoobchod a predaj elektrickej energie (odôvodnenia č. 15 až 117), po druhé o trh služieb vyvažovania a doplnkových služieb (odôvodnenia č. 118 až 130) a po tretie o maloobchodný trh s dodávkou malým a veľkým priemyselným zákazníkom (odôvodnenia č. 131 až 152). Vzhľadom na to, že na trhu dodávok elektrickej energie a plynu domácnostiam bola činná iba SPE, ale nie EDF, tento trh sa nepovažuje pri uvedenej koncentrácii za relevantný (odôvodnenia č. 11 a 139).

10 Pokiaľ ide o prípadné jednostranné účinky predmetnej koncentrácie, rozhodnutie o povolení potvrdzuje, že pred oznámenou operáciou začala spoločnosť EDF v Belgicku rozvíjať dve oblasti, aby na nich vybudovala výrobné jednotky s plynovou turbínou s kombinovaným cyklom, pričom ešte neboli prijaté konečné rozhodnutia o investíciách, a snažila sa taktiež rozbehnúť niekoľko projektov s cieľom mať prístup k výrobnej kapacite (odôvodnenia č. 43 až 45). Keďže EDF disponovala iba obmedzenou prevádzkovou kapacitou, ktorá bola okrem toho dohodnutá zmluvne do roku 2015, neexistovalo nijaké významné prekrývanie medzi trhom výroby a veľkoobchodným trhom v zmysle skutočnej výrobnej kapacity (odôvodnenie č. 62). Vzhľadom však na to, že SPE už uskutočňovala niekoľko projektov vývoja výrobnej kapacity, rozhodnutie o povolení vážne spochybňuje pohnútku subjektu, ktorý vznikol z predmetnej koncentrácie, pokračovať v rozvoji oboch oblastí uvedených vyššie (odôvodnenia č. 63 a 116); tieto pochybnosti boli rozptýlené záväzkami, ktoré navrhla EDF, v znení zmien a doplnení (odôvodnenia č. 206 až 246).

11 Pokiaľ ide o prípadné koordinované účinky, rozhodnutie o povolení zohľadňuje tvrdenia vznesené najmä Autorité belge de concurrence týkajúce sa najmä skutočnosti, že účasťou Francúzskej republiky v EDF a v GDF Suez by vzniklo nebezpečenstvo koordinácie medzi GDF Suez a subjektom, ktorý vzišiel z predmetnej koncentrácie. V rozhodnutí o povolení však dospela k názoru, že EDF možno považovať za podnik vybavený právomocou prijímať samostatné rozhodnutia vo vzťahu ku GDF Suez, čiže za skutočného konkurenta GDF (odôvodnenia č. 89 až 99).

12 V rozhodnutí o zamietnutí postúpenia opierajúcom sa o súťažné posúdenie, ktoré je identické s posúdením uskutočneným v rozhodnutí o povolení, Komisia konštatovala, že podmienky postúpenia uvedené v článku 9 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 sú splnené. Komisia sa však domnieva, že je aj naďalej najvhodnejším orgánom na preskúmanie dotknutej koncentrácie vzhľadom na to, že po prvé sa v priebehu posledných rokov značne oboznámila s belgickým trhom s elektrickou energiou a po druhé obavy z pohľadu hospodárskej súťaže, ktoré vyjadril Autorité belge de concurrence, idú nad rámec belgických vnútroštátnych trhov, a vyžadujú si preto nadnárodnú analýzu, pre ktorú nemá uvedený úrad dostatočné vyšetrovacie nástroje. Okrem toho by postúpenie so sebou prinieslo riziko, že dotknutá koncentrácia sa musí z dôvodu použitia belgického práva o hospodárskej súťaži schváliť bez uloženia podmienok (odôvodnenia č. 260 až 263).

Konanie a návrhy účastníkov konania

13 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 17. mája 2010 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

14 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 10. septembra 2010 podala EDF návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania bol doručený účastníkom konania v súlade s článkom 116 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ktorí nepodali námietky.

15 Uznesením zo 17. novembra 2010 predseda šiestej komory Všeobecného súdu tomuto návrhu vyhovel.

16 Dňa 6. januára 2011 vedľajší účastník konania predložil svoje vyjadrenie, ku ktorému predložila žalobkyňa svoje písomné pripomienky v stanovenej lehote, zatiaľ čo Komisia sa tejto možnosti vzdala.

17 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

18 Listom z 25. marca 2011 na základe opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku Všeobecný súd jednak vyzval Komisiu, aby predložila niektoré písomnosti, a položil jej písomné otázky, pričom ju vyzval, aby na ne písomne odpovedala. Komisia uvedeným opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vyhovela v stanovených lehotách.

19 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 11. mája 2011.

20 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie o povolení a rozhodnutie o zamietnutí postúpenia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

21 Komisia a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

22 Na podporu svojej žaloby, ktorá sa týka rozhodnutia o povolení, sa žalobkyňa dovoláva troch žalobných dôvodov vychádzajúcich po prvé z porušenia povinnosti odôvodnenia, porušenia článku 6 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 a zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o posúdenie štrukturálneho prepojenia medzi EDF a GDF Suez vykonaného Komisiou, po druhé z porušenia toho istého ustanovenia formou popretia práva žalobkyne zúčastniť sa konania a po tretie z porušenia tohto ustanovenia, ako aj zjavne nesprávneho posúdenia vyplývajúceho z nezačatia fázy II.

23 Pokiaľ ide o rozhodnutie o zamietnutí postúpenia, žalobkyňa sa v podstate dovoláva žalobného dôvodu vychádzajúceho z porušenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 139/2004.

24 Komisia sa bez toho, aby vzniesla samostatným aktom námietku na základe článku 114 rokovacieho poriadku, dovoláva neprípustnosti tejto žaloby v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu tak rozhodnutia o povolení, ako aj rozhodnutia o zamietnutí postúpenia.

O návrhu na zrušenie rozhodnutia o povolení

25 Komisia tvrdí, že žalobkyňa nemá aktívnu legitimáciu konať proti rozhodnutiu o povolení, ktoré sa jej netýka ani priamo, ani osobne.

26 Podľa Komisie žalobkyňa okrem toho, že nespĺňa podmienky prípustnosti definované v judikatúre prijatej v rozsudku Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, Zb. s. 197), nepatrí do kategórie osôb, na ktoré sa vzťahuje článok 18 ods. 4 nariadenia č. 139/2004, ktoré môže Komisia vypočuť a ktoré sa musia vypočuť, pokiaľ o to osoby požiadajú. Žalobkyňa tiež nedisponuje procesnými právami, ktoré by porušila Komisia tým, že nezačala fázu II, ktorá v každom prípade neumožňuje tretím osobám vyššiu mieru účasti v konaní, než aká je upravená v rámci fázy I.

Úvodné pripomienky

27 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže fyzická alebo právnická osoba podať žalobu proti rozhodnutiu určenému inej osobe len vtedy, ak sa jej toto rozhodnutie priamo a osobne týka. Z judikatúry však vyplýva, že v prípade rozhodnutí Komisie týkajúcich sa zlučiteľnosti koncentrácie so spoločným trhom sa aktívna legitimácia oprávnených subjektov dotknutých koncentráciou musí posudzovať odlišne v závislosti od toho, či sa tieto osoby jednak dovolávajú vád postihujúcich podstatu týchto rozhodnutí (ďalej len „prvá kategória“), alebo jednak tvrdia,

že Komisia porušila procesné práva, ktoré im zverujú právne akty Európskej únie upravujúce kontrolu koncentrácií (ďalej len „druhá kategória“).

28 Pokiaľ ide o prvú kategóriu, samotná okolnosť, že určité rozhodnutie je spôsobilé mať vplyv na právnu situáciu žalobkyne, nepostačuje na to, aby sa dalo domnievať, že má aktívnu legitimáciu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. apríla 1995, CCE de la Société générale des grandes sources a i./Komisia, T-96/92, Zb. s. II-1213, bod 26, a CCE de Vittel a i./Komisia, T-12/93, Zb. s. II-1247, bod 36). Pokiaľ ide osobitne o osobnú dotknutosť v zmysle už citovaného rozsudku Plaumann/Komisia (Zb. s. 223), je potrebné, aby sa dotknuté rozhodnutie dotýkalo tejto žalobkyne na základe jej určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ju charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe a ju individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej by bolo rozhodnutie určené.

29 Pokiaľ ide o druhú kategóriu, vo všeobecnosti, ak nariadenie prizná tretím osobám procesné práva, musia mať tieto osoby možnosť podať žalobu na ochranu svojich oprávnených záujmov. Pokiaľ ide konkrétnejšie o právne spory fyzických alebo právnických osôb, je potrebné najmä uviesť, že právo niektorých tretích osôb byť na vlastnú žiadosť riadne vypočutý v správnom konaní pred Komisiou môže byť súdom Únie potvrdené iba vo fáze preskúmania zákonnosti konečného rozhodnutia prijatého Komisiou. Aj pokiaľ sa toto rozhodnutie vo svojej podstate žalobcu osobne a/alebo priamo netýka, musí sa žalobkyni priznať aktívna legitimácia na podanie žaloby proti uvedenému rozhodnutiu, a to práve z dôvodu, aby sa preskúmalo, či nedošlo k porušeniu procesných záruk, ktorých by sa mohla oprávnene dovolávať. Iba pokiaľ by Všeobecný súd musel dospieť k záveru, že došlo k porušeniu týchto procesných záruk takým spôsobom, že to ohrozilo právo žalobkyne v priebehu uvedeného správneho konania účinne uplatniť jej postoj, ak o to požiada, prináleží Všeobecnému súdu, aby toto rozhodnutie pre porušenie podstatných formálnych náležitostí zrušil. Pokiaľ nejde o také zásadné porušenie procesných práv žalobkyne, samotná okolnosť, že sa žalobkyňa pred súdom Únie dovoláva porušenia týchto práv v priebehu správneho konania, nemôže založiť prípustnosť žaloby v prípade, ak sa zakladá na žalobných

dôvodoch vychádzajúcich z porušenia hmotnoprávnych noriem (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok CCE de la Société générale des grandes sources a i./Komisia, už citovaný, bod 46, a rozsudok CCE de Vittel a i./Komisia, už citovaný, bod 59).

30 Z toho vyplýva, že žaloba podaná žalobkyňou, ktorá nespadá do prvej kategórie, sa môže vyhlásiť za prípustnú iba v tom rozsahu, v akom smeruje k zabezpečeniu ochrany procesných záruk, ktoré sú jej priznané v správnom konaní, pričom Všeobecný súd musí meritórne overiť, či rozhodnutie, ktorého zrušenie sa požaduje, tieto záruky porušuje (pozri v tomto zmysle rozsudky CCE de la Société générale des grandes sources a i./Komisia, už citovaný, bod 47, a CCE de Vittel a i./Komisia, už citovaný, bod 60).

31 Okrem toho je potrebné poznamenať, že toto rozlišovanie pripomína rozlišovanie, ktoré sa často uplatňuje v sporoch týkajúcich sa noriem Zmluvy v oblasti štátnej pomoci, ktorá rovnako spadá do práva hospodárskej súťaže Únie a ktorá teda môže poskytnúť relevantné príklady judikatúry bez toho, aby tým boli vylúčené prípadné úpravy potrebné pri použití týchto príkladov v konaní o kontrole koncentrácií. Podľa ustálenej judikatúry, ak žalobca naopak spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, ktorým Komisia posúdila, či je pomoc zlučiteľná s vnútorným trhom, samotná skutočnosť, že sa môže považovať za „dotknutú osobu" v zmysle článku 108 ods. 2 ZFEÚ, a že mu teda prináležia určité procesné záruky, nemôže postačovať na posúdenie jej žaloby ako prípustnej, ale musí preukázať, že má osobitné postavenie v zmysle už citovaného rozsudku Plaumann/Komisia. Naopak, ak Komisia rozhodnutím prijatým na základe odseku 3 toho istého článku určí, že pomoc je zlučiteľná s vnútorným trhom, tieto dotknuté osoby môžu presadiť dodržanie procesných záruk, len keď majú možnosť toto rozhodnutie napadnúť na súde Únie. Z týchto dôvodov súd Únie musí žalobu o zrušenie tohto rozhodnutia podanú osobou, ktorá je dotknutá v zmysle článku 108 ods. 2 ZFEÚ, vyhlásiť za prípustnú, ak sa táto osoba snaží podaním žaloby zabezpečiť procedurálne práva, ktoré jej vyplývajú z posledného uvedeného ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. júla 2009, 3F/Komisia, C-319/07 P, Zb. s. I-5963, body 30, 31 a 34 a citovanú judikatúru).

O prípustnosti žaloby proti rozhodnutiu o povolení, pokiaľ smeruje k spochybneniu tohto rozhodnutia

32 V prejednávanom prípade žalobkyňa nespadá do prvej kategórie uvedenej v bode 27 vyššie z dôvodu, že nespĺňa podmienky upravené v už citovanom rozsudku Plaumann/Komisia, ktoré sa týkajú osobnej dotknutosti.

33 Po prvé osoby, ktoré žalobkyňa zastupuje, sú dotknuté rozhodnutím o povolení iba z toho dôvodu, že majú objektívnu a abstraktnú povahu spotrebiteľov energie, pretože ceny dodávok by mohli narásť z dôvodu koncentrácie ponuky spôsobenej týmto rozhodnutím, takže všetci spotrebitelia elektrickej energie a plynu nachádzajúci sa na predmetnom geografickom trhu by tým boli dotknutí z toho istého dôvodu. Rozhodnutie o povolení sa však netýka uvedených osôb z dôvodu ich určitých osobitných vlastností alebo faktických situácií, ktoré by ich individuálne odlišovali spôsobom, ktorý je analogický spôsobu, akým by bol individualizovaný adresát tohto aktu. Pokiaľ teda nie sú tieto osoby rozhodnutím o povolení osobne dotknuté, nemožno takúto vlastnosť žalobkyni priznať, pretože združenie založené na presadzovanie kolektívnych záujmov jednej kategórie osôb podliehajúcich súdnej právomoci sa nemôže považovať za osobne dotknuté v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ aktom majúcim účinok na všeobecné záujmy tejto kategórie (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 18. septembra 2006, Wirtschaftskammer Kärnten a best connect Ampere Strompool/Komisia, T-350/03, neuverejnený v Zbierke, body 29 až 31 a tam citovanú judikatúru).

34 Po druhé, pokiaľ ide o možnosť, že by žalobkyňa bola osobne dotknutá rozhodnutím o povolení z dôvodu, že sa toto rozhodnutie týka jej vlastných záujmov ako združenia, treba konštatovať, že tieto záujmy pozostávajú v rámci konania o kontrole koncentrácie predovšetkým z možnosti uplatnenia vlastného stanoviska počas konania, ktoré vedie k prijatiu rozhodnutia Komisie o zlučiteľnosti tejto koncentrácie s vnútorným

trhom. Takáto dotknutosť sa zdá relevantná len na účely otázky, či žalobkyňa spadá do druhej kategórie uvedenej v bode 27 vyššie.

35 Žaloba proti rozhodnutiu o povolení je preto neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k spochybneniu podstaty tohto rozhodnutia.

O prípustnosti žaloby proti rozhodnutiu o povolení v rozsahu, v akom smeruje k zachovaniu procesných práv žalobkyne

36 Pokiaľ ide o otázku, či žalobkyňa patrí do druhej kategórie uvedenej v bode 27 vyššie, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 11 písm. c) druhej zarážky nariadenia č. 802/2004 majú spotrebiteľské združenia právo byť vypočuté v zmysle článku 18 nariadenia č. 139/2004, ak sa zamýšľaná koncentrácia týka výrobkov alebo služieb užívaných konečnými spotrebiteľmi. Posledná veta odseku 4 tohto článku upravuje, že pokiaľ fyzické a právnické osoby, ktoré preukážu dostatočný záujem, požiadajú o vypočutie zo strany Komisie, ich žiadosti sa vyhovie. Rovnako tak článok 16 ods. 1 nariadenia č. 802/2004 zveruje právo uplatniť svoje stanovisko tretím osobám, ktoré písomne požiadajú, aby boli vypočuté v súlade s článkom 18 ods. 4 druhou vetou nariadenia č. 139/2004.

37 Z toho vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľské združenie, ktoré má vlastnosti uvedené v bode 1 vyššie, môže disponovať procesným právom, totiž právom byť vypočutá v rámci správneho konania Komisie týkajúceho sa preskúmania dotknutej koncentrácie pri dodržaní dvoch podmienok: po prvé, že ide o koncentráciu týkajúcu sa výrobkov

alebo služieb užívaných konečnými spotrebiteľmi; po druhé, že písomná žiadosť o vypočutie Komisiou sa skutočne podala v priebehu tohto konania o preskúmaní.

38 Za predpokladu, že sú splnené tieto podmienky, je prípustné, aby žalobkyňa napadla rozhodnutie o povolení z dôvodu porušenia tohto procesného práva. V tomto smere je potrebné poznamenať, že žalobkyňa vo svojich písomnostiach odkazuje na skutočnosť, že nemala právo vyjadriť svoj postoj počas konania pred Komisiou a účastniť sa tohto konania, pretože rozhodnutie o povolení bolo prijaté bez začatia fázy II. Okrem toho pri konaní v odpovedi na otázky Všeobecného súdu žalobkyňa skutočne spresnila, že žalobné dôvody, ktorých sa vo svojej žalobe dovoláva, sa týkajú jednak podstaty napadnutých rozhodnutí a jednak porušenia jej procesných práv.

39 Je pritom určite pravda, ako pripomína Komisia, že ustanovenia týkajúce sa kontroly koncentrácií neukladajú, aby boli tretie osoby, ako je žalobkyňa, vypočuté iba v priebehu fázy II, takže porušenie prípadného práva žalobkyne byť vypočutá nepramení z toho, že rozhodnutie o povolení bolo prijaté na konci fázy I. Táto výhrada Komisie však nemá nijaký vplyv na prípustnosť návrhu na zrušenie uvedeného rozhodnutia, a to z dôvodu porušenia procesných práv žalobkyne. Je totiž nepochybné, že žalobkyňa nebola vôbec vypočutá, a to ani počas fázy I. Aj za predpokladu, že by procesné práva žalobkyne boli v oboch fázach rovnaké, by bolo prípustné, aby žalobkyňa mohla podať žalobu smerujúcu k tomu, aby Všeobecný súd preskúmal, či tieto procesné práva neboli porušené, a to nezávisle od fázy konania, po ktorej ukončení bolo prijaté rozhodnutie o povolení.

— O podmienkach týkajúcich sa konečných spotrebiteľov

40 Pokiaľ ide o prvú podmienku uvedenú v bode 37 vyššie, je potrebné pripomenúť článok 11 písm. c) druhú zarážku nariadenia č. 802/2004, ktorý upravuje, že

spotrebiteľské združenia majú právo byť vypočuté, iba ak sa zamýšľaná koncentrácia týka výrobkov alebo služieb užívaných konečnými spotrebiteľmi, napriek tomu nevyžaduje, aby predmet tejto zamýšľanej koncentrácie odkazoval priamo na uvedené výrobky alebo služby.

41 Okrem toho je potrebné poznamenať, že list z 23. júna 2009 priamo odkazoval na skutočnosť, že podľa názoru žalobkyne sa dotknutá koncentrácia týkala záujmov spotrebiteľov v zmysle ceny a služieb a že Komisia vo svojej odpovedi na uvedený list toto tvrdenie nepopierala.

42 Je pravda, že z rozhodnutia o povolení určite vyplýva, že Komisia konštatovala, že predmetná koncentrácia spôsobila iba druhotné účinky voči spotrebiteľom. Skutočne v odôvodnení č. 139 rozhodnutia o povolení Komisia konštatovala, že pokiaľ ide o maloobchodný trh s elektrickou energiou, predmetná koncentrácia vedie k horizontálnemu prekrývaniu iba v prípade, ak sa týka veľkých a malých priemyselných a obchodných zákazníkov vo vzťahu k belgickým trhom distribúcie elektrickej energie, bez odkazu na distribúciu elektrickej energie tuzemským zákazníkom. Naopak, v odôvodneniach č. 151 a 152 tohto rozhodnutia Komisia uznala, že predmetná koncentrácia bola spôsobilá mať účinky na rôzne belgické maloobchodné trhy, ale domnieva sa, že ide o druhotné účinky, ktoré nespôsobujú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o zlučiteľnosť predmetnej koncentrácie so spoločným trhom. Existencia týchto druhotných účinkov je uvedená aj v odôvodnení č. 207 rozhodnutia o povolení.

43 Ani prípadná druhotná povaha týchto účinkov nepozbavuje žalobkyňu jej práva byť vypočutá. Komisia totiž nemôže vykladať článok 11 písm. c) druhú zarážku nariadenia č. 802/2004 striktným spôsobom, ktorý by v zásade obmedzoval uplatnenie tohto

ustanovenia na prípady, v ktorých má koncentrácia priame účinky na trhy, ktoré sa týkajú konečných spotrebiteľov. Uvedené platí o to viac, že na jednej strane článok 2 ods. 1 druhý pododsek písm. b) nariadenia č. 139/2004 upravuje, že v posudzovaní koncentrácie musí Komisia zohľadniť najmä záujmy sprostredkovateľov a konečných spotrebiteľov. Na druhej strane v zmysle článku 153 ods. 2 ES, ktorého obsah je v podstate identický s obsahom článku 12 ZFEÚ, sa musia požiadavky ochrany spotrebiteľov zohľadniť v definícii a prijatí iných politík a akcií Únie. Okrem toho článok 38 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 1) upravuje, že vysoká úroveň ochrany spotrebiteľa je zabezpečená politikami Únie.

44 Nakoniec Komisia nemá právo vylúčiť žiadosť spotrebiteľského združenia o vypočutie ako tretej osoby preukazujúcej dostatočný záujem na koncentrácii bez toho, aby sa mu poskytla príležitosť preukázať, ako by mohli byť spotrebitelia zainteresovaní na koncentrácii (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. januára 2000, BEUC/Komisia, T-256/97, Zb. s. II-101, bod 77).

45 Preto je potrebné dospieť k záveru, že žalobkyňa spĺňa podmienku uvedenú v bode 37vyššie.

— O podmienke týkajúcej sa podania žiadosti byť vypočutý

46 Pokiaľ ide o druhú podmienku uvedenú v bode 37 vyššie, je potrebné overiť, či žalobkyňa platne podala žiadosť o vypočutie upravenú v článku 18 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 a článku 16 ods. 1 nariadenia č. 802/2004.

47 V tomto smere je potrebné predovšetkým pripomenúť, že v liste z 23. júna 2009 žalobkyňa potvrdila, že si želala uplatniť právo byť vypočutá v rámci konania o kontrole predmetnej koncentrácie, ktoré odvodila z článku 11 písm. c) nariadenia č. 802/2004. Okrem toho je isté, že list z 23. júna 2009 predchádzal oznámeniu predmetnej zamýšľanej koncentrácie a *a fortiori* oznámeniu koncentrácie uverejnenom v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

48 Komisia potvrdila doručenie tohto listu 20. júla 2009 a informovala žalobkyňu o tom, že jej pripomienky budú zohľadnené v rámci analýzy predmetnej koncentrácie, pokiaľ bude považovaná za koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo.

49 Ani nariadenie č. 139/2004, ani nariadenie č. 802/2004, keď zakotvujú, že niektoré tretie osoby musia byť Komisiou vypočuté, ak o to požiadajú, nespresňujú, v priebehu akého obdobia sa musí táto žiadosť podať. Tieto nariadenia najmä výslovne nespresňujú, že táto žiadosť sa musí podať po oznámení koncentrácie, ktorej sa týka, alebo po uverejnení tohto oznámenia.

50 Skutočnosť, že právna úprava Európskej únie v oblasti koncentrácií o tejto otázke nehovorí nič, však nie je možné vykladať v tom zmysle, že žiadosť byť vypočutý so sebou nesie povinnosť Komisie žiadosti vyhovieť za predpokladu, že ostatné podmienky sú na tento účel splnené, a to aj keď je žiadosť podaná Komisii pred oznámením predmetnej koncentrácie. V právnej úprave Únie v oblasti kontroly koncentrácií je udalosťou, ktorá formálne začína konanie o preskúmaní Komisiou, práve oznámenie.

51 V tomto zmysle je potrebné podľa článku 4 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 uviesť, že všetky koncentrácie s významom pre celé Spoločenstvo sa musia riadne oznámiť Komisii pred ich uskutočnením a po uzatvorení zmluvy, po uverejnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu. Druhý pododsek tohto ustanovenia dopĺňa, že oznámenie možno podať, aj keď účastníci koncentrácie vyjadria voči Komisii svoju skutočnú vôľu uzatvoriť zmluvu, alebo v prípade verejnej ponuky, ak verejne oznámia svoj úmysel uskutočniť takúto ponuku, pokiaľ bude výsledkom takejto zmluvy alebo ponuky koncentrácia s významom pre celé Spoločenstvo. Tretí pododsek upresňuje, že na účely tohto nariadenia výraz „oznámená koncentrácia“ zahŕňa aj zamýšľané koncentrácie oznámené na základe druhého pododseku.

52 Okrem toho z článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 4 nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že Komisia preskúma oznámenie koncentrácie, akonáhle ho dostane, a že rozhodnutie o oznámenej koncentrácii musí prijať v lehote najviac 25 pracovných dní, ktorá sa môže predĺžiť alebo byť pozastavená v prípadoch vyslovene zakotvených v uvedených ustanoveniach a ktorá začína plynúť prvý pracovný deň nasledujúci po dni prijatia oznámenia, alebo pokiaľ informácie, ktoré sa majú dodať s oznámením, nie sú úplné, prvý pracovný deň nasledujúci po dni prijatia úplných informácií. V tejto lehote, ktorá vymedzuje fázu I, musí Komisia rozhodnúť o tom, či oznámená koncentrácia patrí do pôsobnosti nariadenia č. 139/2004, a v prípade, že to tak je, či ju možno v uvedenej fáze povoliť z dôvodu, že nevyvoláva vážne pochybnosti o svojej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, alebo ak je nutné začať fázu II, aby sa tieto pochybnosti podrobili dôkladnému preskúmaniu.

53 Keďže rozhodnutie na základe článku 6 nariadenia č. 139/2004 Komisia prijíma, iba pokiaľ ide o „oznámenú koncentráciu“, je v súlade s logikou právnej úpravy Únie o kontrole koncentrácií predpokladať, že kroky, ktoré musia tretie osoby podniknúť, aby sa mohli zúčastniť konania, sa musia uskutočniť po formálnom oznámení koncentrácie.

54 Okrem toho treba vychádzať z predpokladu, že veľmi často akékoľvek informácie o možných hospodárskych operáciách, ktoré môžu spadať do pôsobnosti nariadenia č. 139/2004, cirkulujú v zainteresovaných kruhoch a dokonca v tlači ešte predtým, než sa tieto operácie prípadne oznámia Komisii ako koncentrácie.

55 V tomto ohľade po prvé fakt, že žiadosť o vypočutie sa musí v zmysle článku 18 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 a článku 16 ods. 1 nariadenia č. 802/2004 podať po oznámení koncentrácie, ktorej sa týka, umožňuje zabrániť v záujme tretích osôb tomu, aby predkladali žiadosti bez pevne vymedzeného predmetu konania o kontrole uskutočnenej Komisiou, k tomuto vymedzeniu dochádza až v momente oznámenia predmetnej hospodárskej operácie. Táto skutočnosť po druhé bráni tomu, aby musela Komisia systematicky spomedzi žiadostí, ktoré sú jej doručené, vytrieďovať tie, ktoré sa týkajú hospodárskych operácií viazaných na abstraktné prípady alebo jednoducho chýry, a tie operácie, ktoré vedú k oznámeniu.

56 Opačný scenár by viedol k nie nevyhnutnému sťaženiu úloh, ktoré ukladá právna úprava Únie v oblasti kontroly koncentrácií Komisii. Potreba, aby tretie osoby, ktoré si želajú byť vypočuté, podávali svoje žiadosti na tento účel po oznámení dotknutej koncentrácie, je totiž v súlade s požiadavkou rýchleho konania, ktorá charakterizuje všeobecnú štruktúru nariadenia a ktorá ukladá Komisii povinnosť dodržiavať prísne lehoty na prijatie konečného rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora z 18. decembra 2007, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, C-202/06 P, Zb. s. I-12129, bod 39, a z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb. s. I-4951, bod 49). Komisia preto vzhľadom na uvedené prísne lehoty nemá povinnosť overovať pri každej oznamovanej koncentrácii, či pred oznámením koncentrácie už tretie osoby prejavili svoj záujem.

57 Tretie osoby nemôžu predstierať, že nevedia o existencii oznámenia. Naopak, sú o ňom informované výslovne samotnou Komisiou, pretože na základe článku 4 ods. 3 nariadenia č. 139/2004, ak tento orgán zistí, že oznámená koncentrácia patrí do pôsobnosti tohto nariadenia, uverejní oznámenie v *Úradnom vestníku Európskej únie*, pričom uvedie mená účastníkov koncentrácie, krajinu ich pôvodu, povahu koncentrácie a príslušné odvetvia hospodárstva. Toto uverejnenie zaručuje, že koncentrácia bola oznámená a je prístupná *erga omnes*.

58 Keďže pre začatie konania o preskúmaní zo strany Komisie je rozhodujúci iba dátum oznámenia, Komisia nemôže ignorovať žiadosti o vypočutie, ktoré jej dôjdu po oznámení, avšak pred uverejnením, ktoré je upravené v ustanovení uvedenom vyššie.

59 V prejednávanej veci žalobkyňa dva mesiace pred oznámením predmetnej koncentrácie informovala Komisiu o svojom prianí byť vypočutá, pokiaľ tento orgán v dôsledku oznámenia predmetnej koncentrácie dospeje k názoru, že táto koncentrácia predstavuje koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo. Táto skutočnosť však nemôže nahradiť neexistenciu obnovenia žiadosti alebo akejkoľvek iniciatívy zo strany žalobkyne, akonáhle sa hospodárska operácia, ktorú zamýšľa EDF a Segebel, o ktorej bola vopred informovaná, stala fakticky riadne oznámenou a iniciovala konanie podľa nariadenia č. 139/2004, v rámci ktorého si žalobkyňa priala byť vypočutá.

60 Okrem toho je potrebné uviesť, že žalobkyňa sa nemohla dovolávať legitímnej dôvery z dôvodu odpovede Komisie na list z 23. júna 2009. V tejto odpovedi sa totiž Komisia nezaviazala, že prípadne sama znovu vstúpi do kontaktu so žalobkyňou, aby jej predložila nasledujúce pripomienky. Komisia sa iba zaviazala, že zohľadní obsah uvedeného listu v prípade, že predmetná koncentrácia bude koncentráciou s významom pre celé Spoločenstvo. Stačí konštatovať, že v odôvodneniach č. 89 až 99 rozhodnutia o povolení Komisia oznámila, že zohľadnila otázku uvedenú v liste z 23. júna 2009,

či možno EDF a GDF Suez považovať za dva samostatné podniky napriek významnej účasti Francúzskej republiky medzi akcionármi týchto podnikov, a dospela k záveru, že tomu tak v tomto prípade je. Nech je odôvodnenie uvedených odôvodnení akékoľvek, nemožno poprieť, že Komisia postupovala v súlade s odpoveďou, ktorú na tento list dala.

61 Navyše podľa ustálenej judikatúry sa právo odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery v každom prípade vzťahuje na každú osobu v situácii, keď jej orgán Únie spôsobil vznik dôvodných očakávaní tým, že jej poskytol konkrétne záruky. Ak je však pozorný a obozretný hospodársky subjekt schopný predvídať prijatie opatrenia Únie spôsobilého ovplyvniť jeho záujmy, nemôže sa v prípade prijatia tohto opatrenia tejto zásady dovolávať (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 17. septembra 2009, Komisia/Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, Zb. s. I-8495, bod 84 a tam citovanú judikatúru).

62 V prejednávanej veci najneskôr v momente uverejnenia oznámenia o koncentrácii mala žalobkyňa k dispozícii potvrdenie skutočnosti, že predmetná koncentrácia bola Komisii konečne oznámená. Navyše mala prístup k informáciám, že Komisia po prvé po predbežnom preskúmaní a bez toho, aby tým bolo dotknuté jej konečné rozhodnutie o tomto bode, dospela k názoru, že predmetná koncentrácia môže spadať do rozsahu pôsobnosti nariadenia č. 139/2004 (bod 3 oznámenia o koncentrácii), a po druhé vyzvala dotknuté tretie osoby, aby jej predložili prípadné pripomienky k predmetnej koncentrácii v lehote desiatich dní od uverejnenia tohto oznámenia o koncentrácii (bod 4 oznámenia o koncentrácii).

63 Za týchto okolností žalobkyňa mohla, a teda aj mala iniciatívne predložiť Komisii pripomienky alebo aspoň potvrdiť svoju žiadosť o vypočutie v priebehu konania. Okrem toho vzhľadom na harmonogram vyplývajúci Komisii z nariadenia č. 139/2004 musela žalobkyňa vedieť, že k rozhodnutiu o predmetnej koncentrácii môže dôjsť vo veľmi krátkych lehotách a že toto rozhodnutie môže spočívať v tom, že predmetná koncentrácia bude vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom už vo fáze I.

64 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nespĺňa druhú podmienku nevyhnutnú na to, aby bolo prípustné spochybniť napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že toto rozhodnutie porušuje jej procesné práva.

— Závery o prípustnosti žaloby proti rozhodnutiu o povolení

65 Keďže žalobkyňa nespĺňa ani podmienky prípustnosti vyplývajúce z už citovaného rozsudku Plaumann/Komisia, ani podmienky týkajúce sa žalôb smerujúcich k ochrane procesných práv, stačí dospieť k záveru, že nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby proti rozhodnutiu o povolení.

66 Tento záver nemožno spochybniť tvrdeniami žalobkyne, ktoré sa týkajú jej práva na účinnú súdnu ochranu, ktorého význam zdôraznila Lisabonská zmluva, a to najmä vzhľadom na to, že nadobudlo právnu záväznosť na základe Charty základných práv Európskej únie, ako aj na základe niektorých vývojových tendencií v právnych poriadkoch viacerých členských štátov.

67 Stačí totiž pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa nemožno od podmienok prípustnosti žaloby o neplatnosť odchýliť z dôvodu výkladu žalobkyne týkajúceho sa práva na účinnú súdnu ochranu (rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Sniace/Komisia, C-260/05 P, Zb. s. I-10005, bod 64, a uznesenie Súdneho dvora z 26. novembra 2009, Região autónoma dos Açores/Rada, C-444/08 P, neuverejnené v Zbierke, bod 70). V dôsledku toho jednotlivec, ktorý nie je priamo a osobne dotknutý rozhodnutím Komisie a ktorý teda nie je dotknutý vo svojich záujmoch týmto opatrením, sa nemôže pri takomto rozhodnutí dovolávať práva na súdnu ochranu (pozri uznesenie Súdneho dvora zo 17. februára 2009, Galileo Lebensmittel/Komisia, C-483/07 P, Zb. s. I-959, bod 60 a tam citovanú judikatúru).

68 Z vyššie opísaných okolností vyplýva, že v prejednávanej veci nie sú tieto podmienky splnené, a že pokiaľ ide o neprípustnosť žaloby v tom rozsahu, v akom smeruje k ochrane procesných práv žalobkyne, vyplýva tento dôsledok z nečinnosti žalobkyne po oznámení predmetnej koncentrácie Komisii. Z toho vyplýva, že žalobkyňa nie je oprávnená tvrdiť, že vyhlásenie tejto žaloby za neprípustnú zasahuje do jej práva na účinnú súdnu ochranu.

69 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný návrh žalobkyne smerujúci k zrušeniu rozhodnutia o povolení sa musí zamietnuť ako neprípustný.

O návrhu na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí postúpenia

70 Komisia po prvé rozhodla, že žalobný návrh smerujúci k zrušeniu rozhodnutia o zamietnutí postúpenia je neprípustný, pretože žaloba neobsahuje v rozpore s článkom 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku stručný opis žalobných dôvodov na podporu uvedeného žalobného návrhu.

71 V tomto smere je potrebné uviesť, že na základe článku 21 prvého pododseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa uplatní na konanie pred Všeobecným súdom v súlade s článkom 53 prvým pododsekom toho istého štatútu a článkom 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku, musí žaloba obsahovať zhrnutie žalobných dôvodov, na ktorých je založená. Musí teda jasne formulovať, v čom spočíva žalobný dôvod, na ktorom sa žaloba zakladá, takže jeho samotné abstraktné uvedenie nezodpovedá požiadavkám Štatútu Súdneho dvora a rokovacieho poriadku. Navyše aj stručný opis musí byť dostatočne jasný a presný, aby žalovanému umožnil pripraviť si svoju obranu a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe prípadne aj bez ďalších podporných informácií. Právna istota a riadny výkon spravodlivosti vyžadujú na to, aby žaloba alebo, konkrétnejšie, žalobný dôvod boli prípustné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sú založené, vyplývali koherentným a zrozumiteľným spôsobom už zo samotného textu žaloby (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, bod 36, a z 12. decembra 2007, Taliansko/Komisia, T-308/05, Zb. s. II-5089, body 71 a 72).

72 Stačí konštatovať, že žalobkyňa dodržala vyššie uvedené podmienky. Hoci totiž jasne nevysvetlila dôvody, prečo okolnosti prejednávanej veci vyžadovali, aby Komisia návrhu na postúpenie vyhovela, nemení to nič na tom, že má výhradu voči Komisii, že žiadosť o postúpenie nepreskúmala dostatočne dôkladne, čo by mohlo znamenať, že uvedený orgán zneužil svoju posudzovaciu právomoc a nekonal v súlade so svojou predchádzajúcou rozhodovacou praxou v danej oblasti.

73 Z toho vyplýva, že prvý dôvod neprípustnosti, ktorého sa Komisia dovoláva, sa musí zamietnuť.

74 Po druhé sa Komisia domnieva, že rozhodnutie o zamietnutí postúpenia sa netýka priamo ani osobne tretích osôb, ako je žalobkyňa, a to na rozdiel od toho, ako je to v prípade rozhodnutia o postúpení preskúmania určitej koncentrácie vnútroštátnym orgánom, čo bolo predmetom veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Súdu prvého stupňa z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia (T-119/02, Zb. s. II-1433).

75 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je prípustné, aby tretia osoba dotknutá koncentráciou pred Všeobecným súdom spochybnila rozhodnutie, ktorým Komisia vyhovela žiadosti o postúpenie podanej vnútroštátnym orgánom pre hospodársku súťaž (ďalej len „rozhodnutie o postúpení“) (rozsudky Súdu prvého stupňa Royal Philips Electronics/Komisia, už citovaný, body 299 a 300, a z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, Zb. s. II-4251, body 81 a 82).

76 Na zodpovedanie otázky, či by sa došlo k rovnakému výsledku, pokiaľ by išlo o rozhodnutie, ktorým sa postúpenie veci zamietlo a ktorým sa naopak takémuto návrhu nevyhovie, je potrebné prejsť hlavné etapy odôvodnení, ktoré umožnili Všeobecnému súdu dospieť k vyššie uvedenému výsledku.

77 Pokiaľ ide o priamy vplyv, Všeobecný súd poznamenal, že rozhodnutie o postúpení veci má priamo za následok, že koncentrácia alebo jej časť podlieha výlučnému preskúmaniu vnútroštátnym orgánom pre hospodársku súťaž, ktorý o postúpenie veci požiadal a ktorý rozhoduje na základe svojho vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže. Rozhodnutie o postúpení v rozsahu, v akom mení kritériá posudzovania zákonnosti predmetnej koncentrácie a príslušné konanie, mení aj právnu situáciu tretích osôb tým, že ich zbavuje možnosti dosiahnuť preskúmanie zákonnosti predmetnej koncentrácie z hľadiska práva Únie Komisiou. V tomto smere Všeobecný súd spresnil, že toto konštatovanie je nezávislé na otázke, či vnútroštátne právo hospodárskej súťaže, ktoré sa uplatní v nadväznosti na rozhodnutie o postúpení, zakladá tretím osobám procesné práva analogické tým, ktoré sú im zabezpečené právom Únie, pričom toto rozhodnutie má v každom prípade za následok, že zbavuje tieto tretie osoby procesných práv, ktoré odvodzujú z článku 18 ods. 4 nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89

z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 257, 1990, s. 13; Mim. vyd. 08/001, s. 31), ktorého obsah je totožný s obsahom článku 18 ods. 4 nariadenia č. 139/2004. Okrem toho Všeobecný súd sa domnieval, že rozhodnutie o postúpení bráni tretím osobám spochybňovať pred ním posudzovanie vnútroštátnych orgánov, zatiaľ čo ak nedôjde k postúpeniu, posúdenia uskutočnené Komisiou by mohli byť predmetom takéhoto spochybnenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Royal Philips Electronics/Komisia, už citovaný, body 280 až 287, a Cableuropa a i./Komisia, už citovaný, body 57 až 65).

78 Pokiaľ ide o osobnú dotknutosť, Všeobecný súd preskúmal najmä to, či v prípade nepostúpenia majú tretie osoby dotknuté koncentráciou právo byť vypočuté podľa článku 18 ods. 4 nariadenia č. 4064/89. Po konštatovaní, že išlo o takýto prípad, dospel k záveru, že rozhodnutie o postúpení majúce za následok to, že tretie osoby sú zbavené možnosti spochybniť pred Všeobecným súdom posúdenie, ktoré by bolo prípustné spochybniť, pokiaľ by vec nebola postúpená, sa uvedených tretích osôb týka osobne rovnako, ako by sa ich týkalo rozhodnutie o schválení koncentrácie v prípade nepostúpenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Royal Philips Electronics/Komisia, už citovaný, body 295 až 297, a Cableuropa a i./Komisia, už citovaný, body 74, 76 a 79).

79 Stačí preto určiť, že na pripustenie žaloby podanej tretími osobami proti rozhodnutiu o zamietnutí postúpenia sa Všeobecný súd opieral o dve úvahy, a to že právo Únie po prvé priznáva týmto tretím osobám procesné práva v priebehu preskúmania a po druhé sa opieral o súdnu ochranu s cieľom spochybniť prípadné porušenia týchto práv.

80 Tieto procesné práva a táto súdna ochrana nie sú pritom nijako ohrozené rozhodnutím, ktorým sa zamieta postúpenie, ktoré práve naopak zaručuje tretím osobám dotknutým predmetnou koncentráciou s významom pre celé Spoločenstvo, že táto koncentrácia bude po prvé preskúmaná Komisiou z hľadiska práva Únie, a po druhé, že súdom, ktorý je príslušný rozhodnúť prípadnú žalobu proti rozhodnutiu Komisie, ktorou sa konanie končí, bude Všeobecný súd.

81 Za týchto okolností nemôže aktívna legitimácia žalobkyne na konaní vyplynúť z analogického uplatnenia judikatúry uvedenej v bode 75 vyššie.

82 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že rozhodnutie o zamietnutí postúpenia mení podmienky, za ktorých sa môže predmetná koncentrácia preskúmať, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 9 ods. 9 nariadenia č. 139/2004 môže každý členský štát podať žalobu, aby sa mohlo uplatniť jeho vnútroštátne právo hospodárskej súťaže. Naopak, v rámci systému kontroly koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo upraveného uvedeným nariadením nemožno v nijakom prípade dospieť k záveru, že je prípustné, aby žalobkyňa napadla rozhodnutie o zamietnutí postúpenia z dôvodu, že toto rozhodnutie bráni tomu, aby preskúmanie predmetnej koncentrácie a opravné prostriedky proti rozhodnutiu, ktorým sa toto preskúmanie uskutočňuje, spadali do práva členského štátu a nie do práva Únie.

83 Okrem toho je potrebné poznamenať, že prípustnosť žaloby proti rozhodnutiu o zamietnutí postúpenia nemôže vyplývať z toho, že predmetné vnútroštátne právo môže žalobkyni dať širšie procesné práva a/alebo súdnu ochranu, než akú zakotvuje právo Únie. Právna istota totiž bráni tomu, aby prípustnosť žaloby pred súdom Únie závisela od otázky, či právny poriadok členského štátu, ktorého vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž neúspešne požadoval preskúmanie koncentrácie, dáva dotknutým tretím osobám širšie procesné práva a/alebo súdnu ochranu, než sú tie, ktoré zakotvuje právo Únie. V tomto smere je potrebné poznamenať, že rozsah uvedených

procesných práv a súdnej ochrany závisia od množstva faktorov, ktoré jednak možno ťažko porovnávať a jednak podliehajú ťažko kontrolovateľnému legislatívnemu a súdnemu vývoju.

84 Okrem toho samotným cieľom žaloby o neplatnosť podanej na súd Únie je zaistiť dodržiavanie práva Únie bez ohľadu na rozsah procesných práv a súdnej ochrany zaručenej právom a nie sa domáhať prípadnej širšej ochrany vyplývajúcej z vnútroštátneho práva.

85 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobný návrh žalobkyne smerujúci k zrušeniu rozhodnutia o zamietnutí postúpenia treba vyhlásiť za neprípustný a žalobu ako celok zamietnuť.

O trovách

86 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 4 tretieho pododseku tohto článku Všeobecný súd môže rozhodnúť, že vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

87 Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je potrebné zaviazať ju na náhradu trov konania Komisie v súlade s jej návrhmi. EDF znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa odmieta ako neprípustná.

2. Association belge des consommateurs test-achats ASBL znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.

3. Électricité de France (EDF) znáša svoje vlastné trovy konania.

Moavero Milanesi Wahl Soldevila Fragoso

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. októbra 2011.

Podpisy